

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Forhandlingen genoptoges.

Hækkerup: Uden paa nærværende sene Tidspunkt af Finanslovbehandlingen at ville invitere til en fornyet Skattedebat vil jeg gerne, for øvrigt i Overensstemmelse med, hvad der løseligt er berørt af enkelte andre ærede Talere, understrege det urimelige i, at Velhavere, Folk, som har en meget betydelig Aarsindtægt, eller som i alt Fald efter deres Husførelse at dømme maa bruge meget betydelige Beløb, 20—30 000 Kr. eller deromkring aarlig, desuagtet kun betaler et ganske ringe Beløb i Formue- og Indkomstskat. Det er ikke et enkelt isoleret Tilfælde, her er Tale om, det er en Række Tilfælde, som er fortsat fra Aar til Aar, og det er et Forhold, som navnlig i Provinsbyerne, hvor Folk jo kender nærmere til hinanden, med Rette baade har vakt Forundring og sat ondt Blod.

Den jævne Befolkning, Arbejderen og Middelstandsmanden med en lille Indtægt paa 2—3—4 000 Kr. kan ikke forstaa, at han Aar efter Aar maa betale mere i Formue- og Indkomstskat end hans Nabo Købmanden, der notorisk bruger mange flere Penge. Det er navnlig Folk, der hævder, at de har lidt Tab paa Varelagre eller ved Børsspil, som saaledes forstaa at unddrage sig Skattepligten. Saa vidt jeg forstaa den Fremgangsmaade, der bliver benyttet, er det denne, at Tab, som de vedkommende har haft i et enkelt Aar, udstrækker de over flere Aar ved at vente med den endelige Opgørelse af Tabene paa de enkelte Poster. Det er jo saaledes, at de først er berettigede til at trække Tabet fra, naar Tabet er konstateret. Indeværende Aar er sikkert for mange Erhverv og Opgangsaa; ikke des mindre er jeg overbevist om, at det nok skal vise sig til Januar, naar Selvangivelsesblanketterne kommer til at foreligge, at der er en Række Velhavere, som igen kan notere Nul som Indtægt, saaledes at de ogsaa kan slippe for at betale Skat næste Aar. Det kan de gøre derved, at de har ventet med

at sælge tabgivende Børspapirer eller ventet med at foretage den endelige Realisering af Vareposter, som de har Tab paa, til f. Eks. Januar Maaned i Aar. Da dette urimelige Forhold er blevet paataalt af enkelte andre ærede Medlemmer, blandt andet af det ærede Medlem Hr. Rode og det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, tør jeg maaske deraf slutte, at der her i Rigsdagen vil være et Flertal for at faa denne Trafik standset, og jeg vil derfor meget opfordre Regeringen til at søge gennemført de Forandringer i Lovene, som hurtigst muligt kan standse denne Form for Skattesnyderi.

Det ærede Medlem Hr. Rudfeld har stærkt fremhævet Privatdriftens store Fordele fremfor Statsdriften, han nævnte 4 Statsvirksomheder: Jernbanerne, Postvæsenet, Telegrafvæsenet og Havnene, som efter hans Paastand havde givet et Underskud paa 400 Mill. Kr. i Løbet af 5 Aar, og han synes at mene, at dette Resultat vidner om, at disse Virksomheder er drevet værre end de værste Underskudsvirksomheder i de private Erhverv. Nu er hertil for det første at bemærke, at de nævnte Foretagender ikke alene er produktive Forretninger, men tillige Kulturmidler, som har den Ophave at skabe Betingelser for det private Erhvervsliv, men selv om man vil se paa Forholdene ud fra det ærede Medlem Hr. Rudfelds Synspunkt, er der alligevel Grund til at undersøge Resultaterne lidt nærmere. Man kan nemlig med Berettigelse spørge: Hvorfor gav de nævnte Virksomheder Underskud? De gjorde det, fordi Taksterne blev holdt lave, og de bidrog derved til at holde Priserne nede; de virkede prisregulerende og modvirkede den Dyrtid og Konjunkturstigning, hvis Tilbageslag det danske Samfund i Øjeblikket i saa høj Grad lider under.

De private Virksomheder derimod udnyttede Konjunkturerne paa den mest ublufærdige Maade. De skabte Dyrtid, og de bidrog til at skabe mange uheldige Forhold. Dette, at Pengene faldt i Værdi, virkede i høj Grad som en Konfiskation af Formuer. Mange smaa Kapitalister, Folk, som i Løbet af et langt og flittigt Liv havde samlet sig en mindre Formue til at leve af, opdagede pludselig, at paa Grund af Dyrtiden var Værdien af deres sammen-
sparede Kapital svundet ind til en Tredie-